

ки дали гримкий оклик і оплески:

По сім забрав голос т. Г. Сліпченко говорив, що Січинський учинив се, аби з вільнити 30.000.000 народу Він забив того через, якого і ми виїхали з Галичини.

Відчитав телеграм австрійського цесаря, в котрім то жалусе за таким Потоцким. Але бесідник заявив, що в потреби много таких Січинських стане. Він говорив, що Січинський вказав нам що робити.

Учинок М. Січинського вкаже девіз, для послідователів М. Січинського, що їх жде коли будуть подібно поступати з 30.000.000 народом.

Не убив М. Січинський, а убили его, его власні учинки (оплески).

Т. Андрій Сліпченко начав: Мені радісно, що так много нас зібралось. Ми голодуем, ми покинули свій край через таких Потоцких.

Ми повинні протестувати проти цілого ряду Австрії. Коли ряд Австрії не запобіжить сему, аби числить ся з народом, то в той час они викличуть більше Січинських.

Ми повинні запротестувати серйозно. Ми повинні наш протест іслати по всіх часописях (оплески).

Тов. Шляхтин сказав, щоби наш протест розіслати у всі сторони світа где живе люд, щоб за нашим приміром всюда давсь чути голос протесту караня Січинського (оплески).

Тов. Зальцман почав, що хоч не був в Австрії, однак много читав про горе, та нужду укр. народа.

Жиють в курних хатах, коли Потоцкий має міліони. Они недали вам шкіл, що би ви довше остали їх невільниками.

Хто виновать в сім, то вже саме серце скаже.

Знаю, що М. Січинський не є убійця, але однак его добре серце немогло стерпіти Потоцкому за знущання народу. Потоцкий вбивав тисячі; Січинський тільки одного і то справдішого ката.

Убийство для самого себе не гарне, але убийство корисне народу повинно бути золотими буквами записане в історії (оплески).

Тов. Губицкий говорив, що Потоцкий довів до того, що нашого народу много по арештах сидять невинно. Такому, як Потоцкий не куля — шибениця. Коли они будуть сильно мститись над Січинським томи відвдячимось їм (оплески).

Зальцман додав: Ми всі Евреї, співчуваєм вам і соединяємось протестови.

Т. Січинський не повинен бути суджений тими, котрі самі підлягають суду. Коли Січинського нестане, то його дух буде між нами, в наших серцях (оплески).

Тов. В. Головацкий перечитав резолюції, які одностолосно з великим одушевленем прийнято, а які з вучали як низше:

Ми український народ міста Вінніпегу зібравшись на мітингу в числі кількатисяч дня 12 Мая с. р. о 8 год. вечером протестуємо до Міністерства Судівництва у Відні, як слідує:

Зваживши, що т. М. Січинський, який забив 12 цвітня с. р. намісника Галичини г. А. Потоцкого не повинен підлягати жадній карі за ним здійснений учинок, а радше гідний подяки за те, бо він не учинив сего з особистих цілей, а з великої любови до того народа, котрий поніс кривди не до описаня, завдяки панованю Потоцкого.

Мотивуємо тим, що при всяких виборах Потоцкий причиною, що укр. люд не міг вибрати правдивих своїх заступників, бо Потоцкий, користаючи зі своєї власти піддержував виборчі шахрайства в цілій Галичині даючи власть староствам та жандармам арештувати, або навіть убивати таких, котрі сміло стояли за своїм правдивим кандидатом.

Всі трагедії на львівським університеті, тоже вповні належить завдячити Потоцкому.

Ма висказуємо співчуте тов. М. Січинському і грізно заявляємо, що коли его несправедливо осудять, то много стане як тов. Січинський.

Мітинг закінчив ся відспіванем революційних пісень.

ПЕРЕД ЖИРОМ.

У Вінніпегу живуть люди з різних сторін, а позаяк наближають ся вибори до Державного Парляменту, то робота зіпсується вже почалась. Клуби позавязувались для народностей з окрема, в яких проводять одиниці власного народа, кожної народности, котрі знають англійську мову. Они вводять темний народ в блуд, щоб той голосував за двома перестарілими партіями, котрі свої агенти заспокоять чим то але народ, ті бідні зарібники хиба тільки тую нагороду дістануть, що залиють гор

ло потанам широм. За те старі партії виправили своїх репрезентантів завдяки пиву та цигарам йдуть зі-смолоскинами в поход вказуючи свого вибранця. Тішать ся, бо певні, що їх інтереси забезпечені, але зате виборці будуть через п'ять літ дальше рабовані зі всего звичайно до голодового скону, за те, що не венлі пізнати свою економічну позицію.

Немилосердні ті проводирі, що ведуть своїх братів на капіталістичні маркети виставлені вмисне на людське м'ясо. Ведуть і то навіть без того ветиду, який мав Юда Іскаріот. Суть з них деякі, котрі звали себе перш соціалістами, але они в серцях були проститутками, а тільки губами говорили про свободу.

Но народ не повинен звертати уваги, бо зло всюда пхась, але хай добре глядять хто щиро і стало працює для соціалізму та хай всі самі подумают над поправою своєї тяжкої долі...

І. Д. Гавестон.

xx

Як Умирили Папи

кінець.

Боніфатий 7. дістав ся на престол папський в той спосіб, що казав попередника свого Венедикта 6. строїти, а суперника свого Івана 14. втрутити до в'язниці і заморити голодом. Кардинал Бароній називає его „ославленим убійником двох папів“. Коли умер, противники з пімети за его злочин, збещестили его моці так, що бючи їх волочили їх, аж до коломни Марка Авреля, а тут відобрали ті моці союзники і поховали. Івана 16. увязнив его противник Григорій 5. (996-998). Відтак казав ему утяти язик і голого обвезити на віслоку по місті та бити его аж до смерті.

В 16. століттю було рівночасно 6 папів римських. Один з них Венедикт 9. казав строїти товариша свого і брата по Христі Климентія 2. его святість Каликет 2. вибраний шістьма кардиналами, здобув Рим силою, а для усвітлення свого візду до „святото міста“ казав противникови своему Григорієви 8 одітись в закровавлену шкіру звірячу і їхати на верблюді зверненому лицем до его заду та держати хвіст верблюда в руках. Григорій вмер нагло смертно. Після одних — смертний, а після других — смертню, голодовою, замкнений в желізній клітці.

По смерті папи Паскаля,

вибрано Каликета 3. котрий свого противника Александра 3. увязнив і держав аж до смерти у в'язниці. Боніфатий 8. був також гідним свого уряду. Бувшого папа Целестина 5., котрий сам добровільно зрік ся престолом, замучив мимо того голодом у в'язниці. Говорив він публично, що проституція (коли женьщина за гроші продає свое тіло) і чужоложство не зуть гріхами, бо прецінь Бог сотворив на се мужчину і женьчину. Жив з замужною женьчиною і єї дочкою рівночасно на віру, назів (молодих надворних хлопців) своїх над'уживав до неприродних зносин тілесних, так, що між собою називали ся супругами.

Він заявив, що звірята мають таку саму душу як люди. Французский король Филип 4 обжаловував его, що віру в „Святу Тройцю“ висьмивав словами, яких тут навіть не годить ся повторювати. Коли его на конець вибив французский поел по лицю, замкнув ся в своїм габінеті — а на другий день найшлв его там неживого. Губи его були покровавлені, на устах була піна, а палиця, яку стискав в руках була цілком погризена.

Славний розбишака Вальтазар Косса, казав строїти папу Олександра 5. і сам засів на папським престолі яко Іван (23.) Сей то умів бути раз „побожним“! Собор костницький обжалував его о чужоложство, о кровозмішкку, о гріхи содомські, о симонію, о рабунки, морди і розрухи — а дальше, що звів 300 дівчат, а опісля поробив їх з'ято ігуменями найбогатших монастирів. Это секретар Нем оповідав, що він удержував собі в Больоні гарем з 200 дівчат Лев 10. (1513—1521) умер так нечаяно, що навіть не мав часу прийняти послідних Тайн.

Позаяк він займав ся в великій мірі симонією т. ан продавав церковні уряди і відпусти, то говорили про него жартом, що „не прийняв св. Тайн, бо їх продав“.

В протягу вісьмох літ свого володіня він потрафив видати 14 міліонів дукатів; лиш сама коронація коштувала его сто тисяч дукатів. Де лиш що було, все попродав позаставляв.

По „веселім папі“ Льві

мацію (зміну), особливо того, що тичить ся попродавности церковних урядів і відпустів, почитаня святих і безженности попів — не з цілком за великими і неслухними, „покликав его бог несподівано до себе“ Римляни не посідали ся з радости і навіть до тої степені забули ся, що украсили двері папского лікаря вінцем, з надписом: Liberatori patriae S. P. Q. R. (Спасителю вітчизни римский сенат і нарід.) Климентій 14. — се оден з найліпших папів, праведний учений і скромний а до того великий добродій убогих і сиріт. Дня 21. липня 1773, зніс він чин (орден) Езуїтів. Та як Климентій підписував було котра зносила чин Езуїтів, — то знав, що се переплатить житєм. Уже на Великдень 1774. пала на утробу відважного старця трутина, яку подала езуїцька рука. Всякі средства против отруї були безуспішними. Климентій умер в страдних муках, отрозний Езуїтами.

Трутина поділлала так сильно, що навіть бальзамоване не помогло нічого; волосе випадало, шкіра на лицю і шиї так злущила ся і понукала, що як хотіли тіло виставити на катафалку, — мусіли лице закрити маскою.

* * *

Дня 9. липня 1903. блискавицею облетіла цілу землю вістка: Новий секретар стану римської курии і наслідник Рамполі нечаяно умер! Кожда зміна папи потягає за собою також цілковиту зміну всіх найвисших урядників римської курии; жертвою тої зміни падуць: секретарі, канцлар, майордом папських палат, великий пенітенціарий — а з зміною урядників слідує очевидно і переверот в цілім способі володіня.

Заведенє „завідателя церковної держави“ починає однак свою діяльність вже тоді коли папа з тяжко хорим. Ледво Лев 13, похилив дня 4. липня змучену голову умліваючи вдруге, а вже з'явився в Ватикані, яко необмежений диктатор камерлянго „св'ятої римської церкви“ „Люїгі Орелія ді Санто Стефано.

Сей княз церкви відобрав сейчас ключі від ватиканських палат присяг головного провідника гвардії князя Роспілосі і верховодця швейцарської сторожі Майора Шауензе, та приказав стеречи пильно папского богатства. А, генерала бригади графа Камілло Печчі і решту родичів папи котрі колотрону Льва 13 дійшли до